

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa W. P.

przeciwko A. S., [...] Szpitalowi [...] w Z.

przy uczestnictwie interwenienta ubocznego [...] Towarzystwa Ubezpieczeń  
[...] S.A. w S.

o zapłatę i ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 27 marca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 31 października 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**

**2) nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego  
poniesionymi przez pozwanych i interwenienta ubocznego,**

**3) przyznaje ze środków Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego  
w [...]) na rzecz adw. A. B. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł  
powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem  
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce  
z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki W.P. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 października 2017 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Powódka powołała się na przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Zagadnienie prawne dotyczy tego, czy sąd może oprzeć się na opinii biegłego sporządzonej na potrzeby innego postępowania sądowego i zastąpić nią dowód z opinii biegłego, pomijając wniosek strony o jej przeprowadzenie przed sądem orzekającym i przy jej sprzeciwie co do wykorzystania opinii z innej sprawy.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i jurysprudencji oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Zagadnienie to musi

przy tym rzeczywiście występować w sprawie i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega badaniu w postępowaniu kasacyjnym. Skarżący powinien nie tylko sformułować zagadnienie i przedstawić pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, ale także wykazać zasadność preferowanego sposobu jego rozstrzygnięcia oraz wadliwość rozwiązania postawionego problemu prawnego przez Sąd drugiej instancji w zaskarżonym orzeczeniu.

Podniesiona przez skarżącą kwestia prawna została już wyjaśniona w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz nauce prawa cywilnego. Wskazuje się, że opinia biegłego złożona w innej sprawie może być wykorzystana jedynie pomocniczo, jako opinia pozasądowa, w toczącej się sprawie cywilnej, np. dla oceny wartości dowodowej materiału dowodowego zebranego w rozpatrywanej sprawie, zwłaszcza, jeżeli obie strony o to zgodnie wnoszą (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2012 r., I UK 210/12, niepubl., z dnia 9 listopada 2011 r., II CNP 23/11, niepubl. oraz z dnia 8 marca 2007 r., III CSK 352/06, niepubl.). Pożądane jest w takiej sytuacji dopuszczenie dowodu z ustnej opinii uzupełniającej biegłego, który wydał opinię na piśmie w innej sprawie niż tocząca się przed sądem orzekającym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 1967 r., III PRN 9/67, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2015 r., III CSK 149/14, niepubl.). W innym przypadku nie jest dopuszczalne czynienie ustaleń dotyczących faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy na podstawie opinii przeprowadzonej w innej sprawie. Nie ma więc w istocie rzeczywistego problemu prawnego uzasadniającego przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, bo w orzecznictwie jest on rozstrzygany w kierunku wskazanym przez skarżącą, zresztą podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie – por. s. 19 uzasadnienia). Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że przyczyną oddalenia roszczeń powódki o zadośćuczynienie oraz rentę nie były ustalenia poczynione na podstawie wskazanego wyżej środka dowodowego (opinii biegłych z innej sprawy). Sąd Apelacyjny zaaprobował bowiem i podzielił stanowisko Sądu Okręgowego oparte na ocenie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, że powódka nie udowodniła jednej z podstawowych przesłanek deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Szpitala oraz pozwanej lekarki A. S., a mianowicie bezprawnego

i zawnionego zdarzenia sprawczego w postaci uderzenia powódki krzesłem obrotowym przez A. S. i spowodowaniu upadku skutkującego urazem jej lewej ręki w czasie pobytu powódki na rehabilitacji w pozwanej placówce. Zdaniem Sądu powódka nie udowodniła także zawnionego i bezprawnego naruszenia przez pozwaną A. S. praw powódki jako pacjentki oraz jej dóbr osobistych. W tej sytuacji nie było, w ocenie Sądu Apelacyjnego, rzeczowej potrzeby dopuszczania wnioskowanego przez powódkę dowodu z opinii biegłego na okoliczność związku przyczyno - skutkowego między upadkiem powódki a jej stanem zdrowia, oraz zakresu i skutków doznanego urazu, skoro Sąd Apelacyjny ustalił, że upadek ten nie nastąpił wskutek zawnionego i bezprawnego działania pozwanych, lecz wskutek potknięcia się powódki.

Oparcie wniosku na przyczynie kasacyjnej z art. 398<sup>9</sup> § 1 punkt 4 k.p.c., jak to uczyniła powódka, wymaga wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia skonkretyzowanych przez skarżącego przepisów prawa materialnego lub procesowego, które ma charakter rażący, jest widoczne na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez potrzeby głębszej analizy łączącego strony stosunku prawnego oraz adekwatnych do niego norm prawa materialnego, które to naruszenie doprowadziło do wydania orzeczenia w oczywisty sposób wadliwego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej, skarżąca argumentowała, że skarga jest oczywiście uzasadniona, cyt. „z uwagi na liczne uchybienia, jakie miały miejsce przed Sądami obu instancji w tym znaczeniu, że mimo dostrzeżenia przez Sąd drugiej instancji nieprawidłowości w procedowaniu przez Sąd pierwszej instancji, Sąd Apelacyjny ich nie naprawił”.

Uzasadnienie zarówno wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jak i podstaw kasacyjnych, sprowadza się w istocie do kwestionowania przez powódkę oceny przez Sąd Apelacyjny dowodów oraz poczynionych w oparciu o te dowody ustaleń, stanowiących podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku. Skarżąca polemizuje we wniosku o przyjęcie skargi z oceną materiału dowodowego oraz ustaleniami, które stały się podstawą subsumcji, prowadzącej do oddalenia jej roszczeń z braku podstaw faktycznych i prawnych do zasądzenia dochodzonych kwot, przedstawiając własną, alternatywną wersję wydarzeń, mającą przekonać

o zasadności roszczeń. Polemizuje ponadto z przeprowadzoną przez Sąd Apelacyjny oceną uchybień zarzucanych postępowaniu przed Sądem Okręgowym. Należy jednakże przypomnieć, że stosownie do art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c., w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany tymi ustaleniami, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.). Oparte na wskazanych przesłankach twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie spełniło zatem przyjętych w orzecznictwie wymagań wykazania czwartej przyczyny kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.).

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.